

disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מוכחה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge שאלה-question תירוקי-answer! ראיה-proof ■
מקרא-key:	

		מ	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יומא-שבעת ימים	מאן דאמר										
מירא											
כל שבעת הימים הוא זורק את הדם, ומקטיר את הקטורת, ומיטיב את הנרות, ומקריב את הראש ואת הרגל. ושאר כל הימים, אם רצה להקריב - מקריב, שכהן גדול מקריב חלק בראש ונוטל חלק בראש.											
מאן תנא?					▲						
דלא כרבי עקיבא. דאי רבי עקיבא	רב חסדא:			!	◆						
טהור שנפלה עליו הזאה - טמאתו	הא אמר: [רבי עקיבא]				■						
היכי עביד עבודה?										!	
במדבר (ט) והוזה הטהר על הטמא, על הטמא - טהור, ועל הטהור - טמא, דברי רבי עקיבא.	דתניא: [רבי עקיבא]				◆			!	◆		
אין הדברים הללו אמורים אלא בדברים המקבלים טומאה.	חכמים:				◆			!	◆		
מאי היא										▲	
נתכוון להזות על הבהמה והוזה על האדם אם יש באזוב - ישנה, נתכוון להזות על האדם והוזה על הבהמה אם יש באזוב - לא ישנה.	כדתנן:									!	
מאי טעמא דרבי עקיבא										▲	
נכתוב רחמנא והוזה הטהר עליו, מאי על הטמא - שמע מינה: על הטמא טהור ועל הטהור טמא.	[רבי עקיבא]									!	◆
ורבנן									ז		
האי לדברים המקבלים טומאה הוא דאתא, אבל הכא - קל וחומר הוא אם על הטמא טהור - על הטהור לא כל שכן?	[רבנן]								!		◆
ורבי עקיבא									ז		
היינו דקאמר שלמה (קהלת ז) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני.	[רבי עקיבא]								!		◆
ורבנן									ז		
ההוא למזה ולמוזין עליו - טהור, ונוגע בהן - טמא.	[רבנן]								!		◆
ומזה טהור? והכתיב (במדבר יט) ומזה מי הנדה יכבס בגדין										ז	
מאי מזה - נוגע.										!	
והכתיב מזה, והא כתיב נוגע										ז	
ועוד: מזה - בעי כיבוס בגדים, נוגע - לא בעי כיבוס בגדים.										ז	
אלא, מאי מזה - נושא.										!	◆
ונכתוב רחמנא נושא - מאי טעמא כתיב מזה?										ז	◆
הא קא משמע לן: דבעינן שיעור הזאה.										!	◆
הנחיא למאן דאמר הזאה צריכה שיעור, אלא למאן דאמר הזאה אין צריכה שיעור - מאי איכא למימר?										ז	
אפילו למאן דאמר הזאה אין צריכה שיעור - הני מילי אנבא דגברא, אבל במנא צריכה שיעור.										!	◆
כמה יהא בהן והא כתיב הזה - כתיב טהור - והא כתיב טהור וזה.	דתנן:								!	■	
אפילו תימא רבי עקיבא, דעביד עבודה כוליה יומא, ולפניא מדו עליה וטביל ועביד הערב השמש.	אביי:									!	◆
ומקטיר את הקטורת ומטיב את הנרות.											■ <

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story O</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>
---	---

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
אלמא קטורת ברישא והדר גרות															יד:
מי שזכה בדישון מזובח הפנימי, ומי שזכה במנורה, ומי שזכה בקטורת	ורמינהו:					◊									יד:
מאן תנא תמיד - רבי שמעון איש המצפה הוא.	רב הונא:							!							יד:
והא איפכא שמעינן ליה								◊							יד:
בא לו לקרן מזרחית צפונית - נותן מזרחה צפונה, מערבית דרומית - נותן מערבה דרומה	דתנן:							◊							יד:
משנה בתמיד, מזרחית צפונית - נותן מזרחה צפונה, מערבית דרומית - נותן מערבה ואחר כך נותן דרומה	ותני עלה: רבי שמעון איש המצפה:							◊							יד:
מאן תנא סדר יומא - רבי שמעון איש המצפה הוא.	אלא אמר רבי יוחנן:													!	יד:
ורמי סדר יומא אסדר יומא								◊							יד:
פייס השני - מי שוחט, מי זורק, מי מדשן מזובח הפנימי, ומי מדשן את המנורה, ומי מעלה אברים לכבש. פייס השלישי: חדשים לקטורת בואו והפיסן	דתנן:							◊							יד:
לא קשיא: כאן - בהטבת שתי גרות, כאן - בהטבת חמש גרות.	אביי:													!	יד:
למימרא דבקטורת מפסיק להו?								◊							יד:
בדם התמיד מפסיק להן	והא אביי מסדר מערכה משמיה דגמרא:													◊	יד:
לא קשיא היא - לאבא שאול, הא - לרבנן.	אמרי:													!	יד:
לא ייטיב את הגרות ואחר כך יקטיר, אלא יקטיר ואחר כך ייטיב.	דתניא: [רבנן]													!	יד:
מטיב ואחר כך מקטיר.	אבא שאול:													!	יד:
מאי טעמא דאבא שאול														^	יד:
דכתיב (שמות ל) בבקר בבקר בהיטיבו את הגרות, והדר יקטירנה.	[אבא שאול]													!	יד:
ורבנן														◊	יד:
מאי קאמר רחמנא - בעידן הטבה תהא מקטר קטורת.	[רבנן]													!	יד:
דאי לא תימא הכי, בין הערבים דכתיב (שמות ל) ובהעלות אהרן את הנרת בין הערבים יקטירנה, הכי נמי דברישא מדליק גרות והדר מקטיר קטורת של בין הערבים?														!	טו.
וכי תימא הכי נמי														◊	טו.
מערב עד בקר - תן לה מדהא, שתהא דולקת והולכת כל הלילה מערב ועד בקר. דבר אחר: מערב עד בקר - אין לך עבודה שכשרה מערב עד בקר אלא זו בלבד.	והתניא:													!	טו.
אלא מאי קאמר רחמנא - בעידן הדלקה תהא מקטר קטורת														!	טו.
הכא נמי - בעידן הטבה תהא מקטר קטורת.														!	טו.
שאני התם דכתיב אותו.	ואבא שאול אמר לך:													◊	טו.
לא קשיא הא - רבנן, הא - אבא שאול.	רב פפא:													!	טו.
במאי אוקימתא למתניתין דהכא - כרבנן, פייס - כאבא שאול														◊	טו.
הביאו לו את התמיד, קרצו, ומרק אחר שחיטה על ידו. נכנס להקטיר את הקטורת ולהיטיב את הגרות	אימא סיפא:													◊	טו.
אתאן לרבנן.														!	טו.
רישא וסיפא רבנן, ומציעתא אבא שאול?														◊	טו.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא- key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אינן, רישא וסיפא רבנן, ומציעתא אבא שאול.	אמר לך רב פפא:	!										
בשלמא אביי לא אמר כרב פפא - רישא וסיפא רבנן ומציעתא אבא שאול לא מוקים לה. אלא רב פפא, מאי טעמא לא אמר כאביי?			ז									
תנא ברישא הטבת שתי נרות, והדר הטבת חמש נרות?	אמר לך: [רב פפא]	!										
אורויי בעלמא הוא דקא מורי, וסדרא הא הדר תני ליה.	ובביי אמר לך:	!										
בא לן לקרן מזרחית צפונית - נותן מזרחית צפונית, מערבית דרומית - נותן מערבית דרומית.	גופא:											
משנה בתמיד, בא לן לקרן מזרחית צפונית - נותן מזרחית צפונית, מערבית דרומית - נותן מערבית דרומית ואחר כך נותן דרומה.	ותני עלה: רבי שמעון איש המצפה:											
מאי טעמא דרבי שמעון איש המצפה?												
אמר קרא (במדבר כח) ושעיר עזים אחד לחטאת לה' על עלת התמיד יעשה ונסכו, עולה היא, ואמר רחמנא עביד בה מעשה חטאת. הא כיצד? נותן אחת שהיא שתיים כמעשה עולה, שתיים שהן שתיים כמעשה חטאת.	רבי יוחנן משום חד דבי רבי ינאי:											
וליתן שתיים שהן ארבע כמעשה עולה, וארבע שהן ארבע כמעשה חטאת												
לא מצינו דמים שמכפרין וחוזרין ומכפרין.		!										
וכי מצינו דמים שחציין חטאת וחציין עולה? אלא - על כרחן הקישן הכתוב, הכא נמי - בעל כרחן הקישן הכתוב												
התם פסוק מתנות בעלמא היא.		!										
וניתיב אחת שהיא שתיים למטה כמעשה עולה, שתיים שהן שתיים למעלה כמעשה חטאת												
לא מצינו דמים שחציין למעלה וחציין למטה.		!										
ולא?												
הזה ממנו אחת למעלה ושבע למטה	והתנן:											
כמצליף.		!										
מאי כמצליף												
כמנגדנא	מחוי רב יהודה:	!										
ולא?												
הזה ממנו על טהרו של מזבח שבע פעמים	והתנן:											
מאי לאו אפליגה דמזבח, כדאמרי אינשי: טהר טיהרא, הוא פלגא דיומא?												
לא, אגופיה דמזבח, דכתיב (שמות כד) וכעצם השמים לטהר.	רבה בר שילא:	!										
מאי שנא דיהיב עולה ברישא והדר יהיב דחטאת? ניתיב ברישא דחטאת, והדר ניתיב דעולה												
כיון דעולה היא - היא קדמה ברישא.												
ומאי שנא דיהיב מזרחית צפונית ומערבית דרומית? ניתיב דרומית מזרחית וצפונית מערבית												
עולה טעונה יסוד, וקרן דרומית מזרחית לא הוה ליה יסוד.	אמרי:											
מאי שנא דיהיב ברישא מזרחית צפונית והדר מערבית דרומית? ניתיב ברישא מערבית דרומית והדר מזרחית צפונית												
כל פינות שאתה פונה - לא יהו אלא דרך ימין למזרח	כיון דאמר מר:											
ברישא בההוא פגע.												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	טז
וממאי דבעולה הוא דקאמר רחמנא עביד בה מעשה עולה? מעשה עולה?																		טו
לא סלקא דעתך, דכתיב (במדבר כח) על עולת התמיד יעשה ונסכו. מאי קאמר רחמנא - מידי דחטאת שדי אעולה.																		טו
אמר להם הממונה: צאו והביאו טלה מלשכת בית הטלאים.	תנן התם:																	טו
והלא לשכת הטלאים היתה במקצוע צפונית מערבית, וארבע לשכות היו שם: אחת לשכת הטלאים, ואחת לשכת החותמות, ואחת לשכת בית המוקד, ואחת לשכה שעושים בה לחם הפנים.																		טו
ארבע לשכות היו לבית המוקד כקטנויות הפתוחות לטרקלין, שתיים בקודש ושתיים בחול, וראשי פספסין מבדילין בין קודש לחול.	ורמינהו:																	טו
ומה היו משמשות?																		טו
מערבית דרומית - היא היתה לשכת טלאי קרבן																		טו
דרומית מזרחית - היא לשכה שהיו עושים בה לחם הפנים																		טז
מזרחית צפונית - בה גנזו בית חשמונאי אבני מזבח ששקצום מלכי יון																		טז
צפונית מערבית - בה יורדין לבית הטבילה.																		טז
מאן תנא מדות - רבי אליעזר בן יעקב היא.	רב הונא:																	טז
עזרת נשים היתה אורך מאה ושלשים וחמש על רוחב מאה ושלשים וחמש, וארבע לשכות היו בארבע מקצועותיה.	דתנן:																	טז
ומה היו משמשות?																		טז
דרומית מזרחית - היא היתה לשכת הנזירים, ששם נזירים מבשלים את שלמהן ומגלחין שערן ומשלחין תחת הדוד.																		טז
מזרחית צפונית - היא היתה לשכת דיר העצים, ששם כהנים בעלי מומין עומדין ומתליעין בעצים, שכל עץ שיש בו תולעת פסול לגבי מזבח.																		טז
צפונית מערבית - היא היתה לשכת המצורעין.																		טז
מערבית דרומית - אמר רבי אליעזר בן יעקב: שכחתי מה היתה משמשת.	[רבי אליעזר בן יעקב]																	טז
בה היו נותנין יין ושמן, והיא היתה נקראת לשכת בית שמניא.	אבא שאול:																	טז
הכי נמי מסתברא דרבי אליעזר בן יעקב היא																		טז
כל הכתלים שהיו שם היו גבוהין, חוץ מכותל מזרחי. שהכהן השורף את הפרה עומד בהר המשחה, ומכוון ורואה כנגד פתחו של היכל בשעת הזאת הדם.	דתנן:																	טז
כל הפתחים שהיו שם גובהן עשרים אמה ורוחבן עשר אמות.	ותנן:																	טז
לפנים ממנו סורג.	ותנן:																	טז
לפנים ממנו החיל, עשר אמות, ושתיים עשרה מעלות היו שם רום מעלה חצי אמה ושילחה חצי אמה. חמש עשרה מעלות עולות מתוכה היורדות מעזרת ישראל לעזרת נשים, רום מעלה חצי אמה ושילחה חצי אמה.	ותנן:																	טז
בין האולם ולמזבח עשרים ושתיים אמה, ושתיים עשרה מעלות היו שם, רום מעלה חצי אמה ושילחה חצי אמה.	ותנן:																	טז
מעלה היתה שם, וגבוהה אמה, ודוכן נתון עליה ובו שלש מעלות של חצי חצי אמה.	ותנן: רבי אליעזר בן יעקב:																	טז
אי אמרת בשלמא רבי אליעזר בן יעקב היא - היינו דאיכסי ליה פיתחא, אלא אי אמרת רבנן - הא איכא פלגא דאמתא דמתחזי ליה פיתחא בגויה.																		טז
אלא לאו שמע מינה: רבי אליעזר בן יעקב היא.																		טז
הא מני - רבי יהודה היא.	רב אדא בר אבהו:																	טז
המזבח ממוצע ועומד באמצע עזרה, ושלשים ושתיים אמות היו לו, עשר אמות כנגד פתחו של היכל, אחת עשרה אמה לצפון, ואחת עשרה אמה לדרום, נמצא מזבח מכוון כנגד היכל וכותליו.	דתניא, רבי יהודה:																	טז
ואי סלקא דעתך מדות רבי יהודה היא - מזבח באמצע עזרה מי משכחת ליה?																		טז

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וזררה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O </p> <p> מזכרא-key: </p>	<p> מימרא-statement ■ קושיא-challenge; שאלה-question ^ תירוץ-answer! ראיה-proof ■ </p>
---	---

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																		
כל העזרה היתה אורך מאה ושמונים ושבע על רוחב מאה ושלישים וחמש. מן המזרח למערב מאה ושמונים ושבע מקום דריסת רגלי ישראל אחת עשרה אמה, מקום דריסת רגלי הכהנים אחת עשרה אמה, מזבח שלישים ושתיים, בין האולם ולמזבח עשרים ושתיים, וההיכל מאה אמה, ואחת עשרה אמה אחורי בית הכפורת. מן הדרום לצפון מאה ושלישים וחמש הכבש והמזבח ששים ושתיים, מן המזבח ולטבעות שמונה אמות, מקום הטבעות עשרים וארבע, מן הטבעות לשלחנות ארבע, מן השלחנות לנגסין ארבע, מן הנגסין לכותל עזרה שמונה אמות, והמותר בין הכבש ולכותל ומקום הנגסין.	והתנן:																		זי:	
ואי סלקא דעתך מדות רבי יהודה היא " מזבח באמצע עזרה מי משכחת ליה? הא רובא דמזבח בדרום קאי אלא לאו שמע מינה רבי אליעזר בן יעקב היא, שמע מינה.																				זי:
האי לשכה אקצווי מקציא, ודאתי מצפון - מתחזיא ליה בדרום, ודאתי מדרום - מתחזיא ליה בצפון. ומסתברא דבמערבית דרומית הואי.	רב דאא בריה דרב יצחק																			זי:
ממאי																				זי:
מדרמינן לחם הפנים אלהם הפנים ומשנינן: מר קא חשיב דרך ימין, ומר קא חשיב דרך שמאל.	אמר רב הונא בריה דרב יהושע:																			זי:
אי אמרת בשלמא במערבית דרומית הואי - היינו דמתרין לחם הפנים אלהם הפנים. אלא אי אמרת צפונת מערבית הואי, סוף סוף מאי תירוץא דלחם הפנים? אלא לאו שמע מינה: במערבית דרומית הואי, שמע מינה.																				זי:
והאמר מר: כל פינות שאתה פונה לא יהיו אלא דרך ימין למזרח.																				זי:
הני מילי - בעבודה, אבל הכא - חושבנא בעלמא הוא.																				זי:
שכהן גדול מקריב חלק בראש ונוטל חלק בראש.																				זי:
כיצד מקריב חלק בראש? אומר: עולה זו אני מקריב, מנחה זו אני מקריב.	תנו רבנן:																			זי:
כיצד נוטל חלק בראש? אומר חטאת זו אני אוכל אשם זה אני אוכל.	ונוטל חלה משתי חלות, ארבע או חמש ממעשה לחם הפנים.																			זי:
לעולם חמש, שנאמר (ויקרא כד) והיתה לאהרן ולבניו - מחצה לאהרן ומחצה לבניו.	רבי:																			זי:
הא גופה קשיא																				זי:
נוטל חלה אחת משתי חלות.	אמרת:																			זי:
מני - רבי היא																				זי:
פלגא שקיל.	דאמר: [רבין]																			זי:
ארבע או חמש ממעשה לחם הפנים	אימא מציעתא:																			זי:
אתאן לרבנן																				זי:
לא שקיל פלגא.	דאמר: [רבנן]																			זי:
לעולם חמש.	אימא סיפא, רבי אומר:																			זי:
רישא וסיפא - רבי, ומציעתא רבנן?																				זי:
ודלוי רבנן בפרוסה, דלאו אורח ארעא למיתבה לכהן גדול.	אביי:																			זי:
ומאי ארבע או חמש																				זי:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא- key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
לרבנן																						יה.
נכנס נוטל שש, ויוצא נוטל שש. ושכר הגפת דלתות לא	דאמר: [רבנן]																					יה.
משתיים עשרה בעי מיפלג, בציר חדא מפלגא - חמש שקיל.																						יה.
לרבי יהודה																						יה.
נכנס נוטל שבע, שתיים בשכר הגפת דלתות, ויוצא נוטל חמש.	דאמר: [רבי יהודה]																					יה.
מעשר בעי מיפלג, בציר חדא מפלגא - ושקיל ארבע.																						יה.
כולה רבי היא, וסכר לה כרבי יהודה.	רבא:																					יה.
ואלא מאי ארבע? הא חמש בעי למשקל																						יה.
לא קשיא הא - דאיכא משמר המתעכב, הא דליכא משמר המתעכב. אי איכא משמר המתעכב - משמנה בעי למפלג ושקיל ארבע. אי ליכא משמר המתעכב מעשר בעי למפלג ושקיל חמש.																						יה.
אי הכי מאי רבי אומר לעולם חמש?																						יה.
קשיא.																						יה.
מסרו לו זקנים מזקני בית דין, וקורין לפניו בסדר היום, ואומרים לו: אישי כהן גדול קרא אתה בפוך, שמא שכחת או שמא לא למדת.																						מג
ערב יום כפורים שחרית מעמידין אותו בשער מזרח, ומעבירין לפניו פרים ואלים וכבשים כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה.																						יה.
כל שבעת הימים לא היו מונעין ממנו מאכל ומשתה, ערב יום הכפורים עם חשיכה לא היו מניחין אותו לאכול הרבה, מפני שהמאכל מביא את השינה.																						יה.
בשלמא שמא שכח - לחיי, אלא שמא לא למד - מי מוקמינן כי האי גוונא?																						ג
(ויקרא כא) והכהן הגדול מאחיו - שיהא גדול מאחיו בכח, בנוי, בחכמה, ובעושר.	והתניא: [ת"ק]																					יה.
מנין שאם אין לו שאחיו הכהנים מגדלין אותו - תלמוד לומר והכהן הגדול מאחיו גדלהו משל אחיו.	אחרים:																					יה.
לא קשיא כאן - במקדש ראשון, כאן - במקדש שני.	רב יוסף:																					יה.
תרכבא דדינרי עיילא ליה מרתא בת בייתוס לינאי מלכא על דאוקמיה ליהושע בן גמלא בכהני רברבי.	דאמר רב אסי:																					יה.
ערב יום הכפורים שחרית וכו',																						<
אף השעירים.	תנא:																					יה.
ותנא דידן, מאי טעמא לא תנא שעירים?																						יה.
כיון דעל חטא קא אתו - הלשא דעתיה.																						יה.
אי הכי פר נמי על חטא הוא דאת?																						יה.
פר, כיון דעליו ועל אחיו הכהנים הוא דאתי - באחיו הכהנים אי איכא איניש דאית ביה מילתא - מידע ידע ליה, ומהדר ליה בתשובה. בכלהו ישראל - לא ידע.																						יה.
היינו דאמרי אינשי: אי בר אחתיך דיילא הוי, חוי בשוקא, קמיה לא תחליף.	רבינא:																					יה.
כל שבעת הימים לא היו מונעין וכו'.																						<
מאכילין אותו סלתות וביצים כדי למסמסו.	תניא, רבי יהודה בן נקוסא:																					יה.
כל שכן שאתה מביאו לידי חימום.	אמרו לו:																					יה.
אין מאכילין אותו לא אב"י	תניא, סומכוס אמר משום רבי מאיר:																					יה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	מימרא-statement ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	---

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	כ	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
לא אבבי	ואמרי לה:		◊		■				◊
אף לא יין לבן.	ויש אומרים:		◊		■				◊
לא אבבי - לא אתרוג ולא ביצים ולא יין ישן.			■						יה.
ואמרי לה לא אבבי - לא אתרוג ולא ביצים ולא בשר שמן ולא יין ישן.			■						יה.
אף לא יין לבן, מפני שהיין לבן מביא את האדם לידי טומאה.	ויש אומרים:			■					יה.
זב תולין לו במאכל, וכל מיני מאכל.	תנו רבנן:								◊
אין מאכילין אותו לא חגבי ולא גבי, ולא כל דברים המביאין לידי טומאה.	אלעזר בן פנחס אומר משום רבי יהודה בן בתירא:								◊
לא חגבי - לא חלב ולא גבינה ולא ביצה ולא יין ולא גבי' - מי גריסין של פול, ובשר שמן, ומרייס.									יה.
ולא כל דברים המביאין לידי טומאה לאתווי מאי?						^			◊
לאתווי הא דתנו רבנן:									יה.
חמשה דברים מביאים את האדם לידי טומאה, ואלו הן: השום והשחלים, וחלגלוגות, והביצים, והגרגיר.	[תנו רבנן]								◊
(מלכים ב ד) ויצא אחד אל השדה ללקט אורות									◊
זה גרגיר.	תנא משמיה דרבי מאיר:								◊
למה נקרא שמן אורות - שמאירות את העינים.	רבי יוחנן:								יה.
המוצא גרגיר אם יכול לאכלו - אוכלו, ואם לאו - מעבירו על גבי עיניו.	רב הונא:								יה.
בגרגיר מצרנאה .	רב פפא:								יה.
אכסנאי לא יאכל ביצים, ולא יישן בטליתו של בעל הבית	רב גידל אמר רב:								◊
רב כי מקלע לדרשיש מכריז: מאן הוא ליומא.	[רב]								◊
כד מקלע לשכנציב מכריז: מאן הוא ליומא.	[רב נחמן]								◊
לא ישא אדם אשה במדינה זו, וילך וישא אשה במדינה אחרת, שמא ידווגו זה אצל זה, ונמצא אה נושא אחותו (ואב נושא בתו) וממלא כל העולם כולו ממזרות, ועל זה נאמר (ויקרא יט) ומלאה הארץ זמה	והתניא, רבי אליעזר בן יעקב:								◊
רבנן קלא אית להו.	אמרי:								◊
תבעוה להנשא ונתפסה - צריכה לישב שבעה נקיים	והאמר רבא:								◊
רבנן אודועי הוו מודעו להו, מקדם הוו מקדמי ומשדרי שלוחא.									◊
ואי בעית אימא: יחודי הוו מיהדי להו, לפי שאינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו.									◊
מסרוהו זקני בית דין לזקני כהונה והעלוהו בית אבטינס והשביעוהו, ונפטרו והלכו להם. ואמרו לו: אישי כהן גדול, אנו שלוחו בית דין ואתה שלוחנו ושליח בית דין, משביעין אנו עליך במי ששכן שמו בבית הזה שלא תשנה דבר מכל מה שאמרנו לך. הוא פורש ובוכה, והן פורשין ובוכין.									◊
אם היה חכם - דורש, ואם לאו - תלמידי חכמים דורשים לפניו.									יה.
ואם רגיל לקרות - קורא, ואם לאו - קורין לפניו.									יה.
ובמה קורין לפניו								^	יה.

מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review מונח של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

מאן דאמר	יומא-שבעת ימים	מירא	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	יח:
זכריה בן קבוטל:	באיוב ובעזרא ובדברי הימים.													!
	פעמים הרבה קרתי לפניו בדניאל.													O
תנא:	ללמדו חפינה.													◇
רב פפא:	שתי לשכות היו לו לכהן גדול, אחת לשכת פרהדרין ואחת לשכת בית אבטינס, אחת בצפון ואחת בדרום.													◇
	אחת בצפון													<
דתגן:	שש לשכות היו בעזרה, שלש בצפון ושלוש בדרום.													◇
	שכדרום: לשכת המלח, לשכת הפרוה, לשכת המדיחין.													◇
	לשכת המלח - ששם היו נותנין מלח לקרבן													◇
	לשכת הפרוה - ששם היו מולחין עורות קדשים, ועל גגה היתה בית טבילה לכהן גדול ביום הכפורים.													◇
	לשכת המדיחין - שם היו מדיחין קרבי קדשים, ומשם מסיבה עולה לגג בית הפרוה.													◇
	שלש שבצפון: לשכת העץ, לשכת הגולה, לשכת הגזית.													◇
	לשכת העץ													◇
רבי אליעזר בן יעקב:	שכחתי מה היתה משמשת.													◇
אבא שאול:	לשכת כהן גדול היתה אחורי שתיהן וגג שלשתן שוה.													◇
	לשכת הגולה - שם היה בור הגולה והגלגל נתון עליו ומשם מספיקין מים לכל העזרה.													◇
	לשכת הגזית - שם היה סנהדרין של ישראל יושבת ודנה את הכהנים, ומי שנמצא בו פסול היה לובש שחורים ומתעטף שחורים ויצא והלך לו, ושלא נמצא בו פסול - היה לובש לבנים ומתעטף לבנים ונכנס ומשמש עם אחיו הכהנים.													◇
	אחת בדרום													<
דתגן:	שבעה שערים היו בעזרה, שלשה בצפון ושלושה בדרום ואחד במזרח.													◇
	שכדרום: שער הדלקה, שני לו - שער הקרבן, שלישי לו שער המים.													◇
	שבמזרח: שער נקור. ושתי לשכות היו שם. אחת בימינו ואחת בשמאלו. אחת לשכת פנחס המלביש, ואחת לשכת עושי חביתין.													◇
	שבצפון: שער ניצוץ, בנין אכסדרה היה ועלייה בנויה לו על גביו, ושם כהנים שומרים מלמעלה ולוים מלמטה. ושלפנים הימנו החיל, שני לו שער הקרבן, שלישי לו שער בית המוקד.													◇
ותניא:	חמש טבילות ועשרה קדושים טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, וכולן בקדש על גג בית הפרוה, חוץ מזו שהיתה בחול על גבי שער המים, ובצד לשכתו היתה.													◇
	ולא ידענא אי לשכת פרהדרין בצפון ולשכת בית אבטינס בדרום, או לשכת בית אבטינס בצפון ולשכת פרהדרין בדרום. ומסתברא דלשכת פרהדרין בדרום הוא.													◇
	מאי טעמא?													^
	מקדים קאי ומיסך את רגליו, וטביל ואיל לצפון וגמר חפינה, ואתי לבית המקדש ועביד עבודה כולי יומא, לבהדי פניא מדו עליה, והדר ואיל לדרום וטביל וניח. דאי אמרת לשכת פרהדרין בצפון - מקדים קאי ומיסך רגליו ואיל לדרום, וטביל וגמר חפינה, ואתי לבית המקדש ועביד עבודה כולי יומא, להדי פניא מדו עליה והדר ואיל לדרום וטביל, ובעי מהדר ומיזל לצפון ומינת. ומי טרח מטרחינן ליה כולי האי?													!
	אלמה לא? מטרחינן ליה טפי, דאי צדוקי הוא - ליפרוש. אי נמי - שלא תזוז דעתו עליו. דאי לא תימא הכי - נעבדינהו לתרווייהו בהדי הדדי, אי נמי - תסגי ליה בחדא.													◇
	ואמרו לו אישי כהן גדול וכו'													<
	לימא תהוי תיובתא דרב הונא בריה דרב יהושע.													◇
דאמר רב הונא בריה דרב יהושע:	הני כהני - שלוחי דרחמנא נינהו. דאי אמרת שלוחי דידן נינהו - מי איכא מידי דאנן לא מצינן למעבד ושלוחי דידן מצו עבדי?													◇

disputants-חולקים ♦
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מימרא-statement ■
 ; קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכי קאמרי ליה: משביעין אנו עליך על דעתינו ועל דעת בית דין.											!	◊
הוא פורש ובוכה והן פורשין ובוכין וכו'.												◊
הוא פורש ובוכה - שחשדוהו צדוקי												◊
והם פורשין ובוכין												◊
כל החושד בכשרים לוקה בגופו.	דאמר רבי יהושע בן לוי:											◊
וכל כך למה												◊
שלא יתקן מבחזין ויכניס, כדרך שהצדוקין עושין.												!
מעשה בצדוקי אחד שהתקין מבחזין והכניס. ביציאתו היה שמח שמחה גדולה. פגע בו אביו, אמר לו: בני, אף על פי שצדוקין אנו - מתיראין אנו מן הפרושים. אמר לו: כל ימי הייתי מצטער על המקרא הזה (ויקרא טז) כי בענן אראה על הכפרת. אמרתי, מתי יבוא לידי ואקיימנו. עכשיו שבא לידי - לא אקיימנו? אמרו: לא היו ימים מועטין עד שמת והוטל באשפה, והיו תולעין יוצאין מחוטמו.	תנו רבנן:											◊
ביציאתו ניגף.	ויש אומרים:											◊
כמין קול נשמע בעזרה, שבא מלאך וחבטו על פניו. ונכנסו אחיו הכהנים ומצאו ככף רגל עגל בין כתפיו, שנאמר (יחזקאל א) ורגליהם רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל.	דתני רבי חייא:											◊
אמר רבי זכריה בן קבוטל וכו'.												◊
אמר רבי זכריה בן קפוטל.	מתני ליה רב חנן בר רבא לחייא בר רב קמיה דרב:											◊
ומחוי ליה רב בידיה: קבוטל.	[רב]											◊
ונימא ליה מימר?												◊
קריאת שמע הוה קרי.												!
וכי האי גוונא מי שרי?												◊
הקורא את שמע לא ירמוז בעיניו, ולא יקרוץ בשפתותיו, ולא יורה באצבעותיו.	והא אמר רבי יצחק בר שמואל בר מרתא:											◊
הקורא את שמע ומרמז בעיניו, ומקרץ בשפתותיו, ומראה באצבעו - עליו הכתוב אומר: (ישעיהו מג) ולא אתי קראת יעקב	ותניא, רבי אלעזר חסמא:											◊
לא קשיא: הא - בפרק ראשון, הא - בפרק שני.												!
(דברים ו) ודברת במ - במ ולא בתפלה, ודברת במ - במ יש לך רשות לדבר, ולא בדברים אחרים.	תנו רבנן:											◊
ודברת במ - עשה אותן קבע, ואל תעשם עראי.	רבי אחא:											◊
השח שיחת חולין - עובר בעשה, שנאמר ודברת במ - במ ולא בדברים אחרים	רבא:											◊
עובר בלאו, שנאמר (קהלת א) כל הדברים יגעים לא יוכל איש לדבר.	רב אחא בר יעקב:											◊
בקש להתנגמם - פרחי כהונה מכין לפניו באצבע צרדא, ואומרים לו: אישי כהן גדול עמדו והפג אחת על הרצפה. ומעסיקין אותו עד שיגיע זמן השחיטה.												◊
מאי צרדא?												^
צרתה דדא.	רב יהודה:											!
מאי היא												^
גודל.												!
מחוי רב הונא, ואזל קלא בכולי בי רב.												◊

<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◊ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה</p> <p>< insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⊖ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואומרים לו אישי כהן גדול הפג אחת על הרצפה וכו'.												■
על הדת.	רב יצחק:											■
מאי היא?												^
אמרי ליה: אחוי קידה.												!
ומעסיקין אותו עד שיגיע זמן שחיטה												■
לא היו מעסיקין אותו לא בנבל ולא בכנור, אלא בפה. ומה היו אומרים (תהלים קכז) - אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו.	תנא:											■
מיקירי ירושלים לא היו יושנין כל הלילה, כדי שישמע כהן גדול קול הברה, ולא תהא שינה חוטפתו.												○
אף בגבולין היו עושין כן זכר למקדש, אלא שהיו חוטאין.	תניא, אבא שאול:											■
תרגומא - נהרדעא.	אבוי ואיתימא רב נחמן בר יצחק:											■
אמרינו, אמאי לא אתי משיח, והא האידנא, יומא דכיפורי הוא, ואבעול כמה בתולתא בנהרדעא.	דאמר ליה אליהו לרב יהודה אחוה דרב סלא חסידא:											■
הקדוש ברוך הוא מאי אמר?	אמר ליה: [רב יהודה אחוה דרב סלא חסידא]											^
(בראשית ד) לפתח חטאת רבין.	אמר ליה: [אליהו]											!
ושטן מאי אמר?	אמר ליה: [רב יהודה אחוה דרב סלא חסידא]											^
שטן ביומא דכיפורי לית ליה רשותא לאסטוני.	אמר ליה: [אליהו]											!
ממאי?												⚡
השטן - בגמטריא תלת מאה ושיתין וארבעה הוי, תלת מאה ושיתין וארבעה יומי - אית ליה רשותא לאסטוני. ביומא דכיפורי - לית ליה רשותא לאסטוני.	רמי בר חמא:											!
בכל יום תורמין את המזבח בקריאת הגבר או סמוך לו, בין לפניו בין לאחוריו. וביום הכפורים מחצות, וברגלים מאשמורה הראשונה. ולא - היתה קריאת הגבר מגעת עד שהיתה עורה מלאה מישראל.												■
אברים שפקעו מעל גבי המזבח, קודם חצות - יחזיר ומועלין בהן, לאחר חצות - לא יחזיר ואין מועלין בהן.	תנן התם:											■
מנא הני מילי?												^
כתוב אחד אומר (ויקרא ו) כל הלילה והקטיר, וכתוב אחד אומר כל הלילה והרים, הא כיצד? חלקהו, חציו להקטרה וחציו להרמה.	רב:											!
בכל יום תורמין את המזבח בקריאת הגבר או סמוך לו בין מלפניו בין מלאחוריו, וביום הכפורים מחצות, וברגלים מאשמורה הראשונה.	מתיב רב כהנא:											⚡
ואי סלקא דעתך מחצות דאורייתא היא, היכי מקדמינן?												⚡
ממשמע שנאמר כל הלילה איני יודע שהוא עד הבקר? ומה תלמוד לומר עד הבקר - תן בקר לבקר של לילה. הלכך, בכל יום תורמין את המזבח בקריאת הגבר או סמוך לו בין מלפניו בין מלאחוריו, סגיא. ביום הכפורים, דאיכא חולשא דכהן גדול - עבדינן מחצות. וברגלים, דנפיש ישראל ונפיש קרבנות - עבדינן מאשמורת הראשונה. כדקתני טעמא: לא היתה קריאת הגבר מגעת עד שהיתה עורה מלאה מישראל.	אלא אמר רבי יוחנן:											!
מאי קריאת הגבר?												^
קרא גברא	רב:											! ◆
קרא תרנגולא.	רבי שילא:											! ◆
רב איקלע לאתריה דרבי שילא, לא הוה אמורא למיקם עליה דרבי שילא												○
מאי קריאת הגבר - קרא גברא.	קם רב עליה וקא מפרש:											■
ולימא מר קרא תרנגולא	אמר ליה רבי שילא:											⚡

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמר ליה: [רב]	אמר ליה: [רבי שילא]											כ:
מר ניהו רב? נינח מר.	אמרי אינשי: אי תגרת ליה - פוץ עמריה.											כ:
מעלין בקדש ולא מורדין.	תניא כותיה דרב, תניא כותיה דרבי שילא.											כ:
גביני כרוז מהו אומר - עמדו כהנים לעבודתכם ולוים לדוכנכם וישראל למעמדכם, והיה קולו נשמע בשלש פרסאות.	מעיין בקדש ולא מורדין.											כ:
מעשה באגרופים המלך שהיה בא בדרך ושמע קולו בשלש פרסאות, וכשבא לביתו שיגר לו מתנות.	תניא כותיה דרב:											כ:
ואף על פי כן כהן גדול משוחב ממנו	מעיין בקדש ולא מורדין.											כ:
וכבר אמר אנה השם ונשמע קולו ביריחו.	תניא כותיה דרב, תניא כותיה דרבי שילא.											כ:
מירושלים ליריחו עשר פרסי.	גביני כרוז מהו אומר - עמדו כהנים לעבודתכם ולוים לדוכנכם וישראל למעמדכם, והיה קולו נשמע בשלש פרסאות.											כ:
ואף על גב דהכא איכא חולשא והכא ליכא חולשא, והכא ימא והתם ליליא.	מעשה באגרופים המלך שהיה בא בדרך ושמע קולו בשלש פרסאות, וכשבא לביתו שיגר לו מתנות.											כ:
מפני מה אין קולו של אדם נשמע ביום כדרך שנשמע בלילה - מפני גלגל חמה שמנסר ברקיע כחרש המנסר בארוזים.	ואף על פי כן כהן גדול משוחב ממנו											כ:
והאי חירגא דיומא לא שמיא, והיינו דקאמר נבוכדנצר (דניאל ד) וכל דיירי ארעא כלה חשיבין.	וכבר אמר אנה השם ונשמע קולו ביריחו.											כ:
אלמלא גלגל חמה נשמע קול המונה של רומי, ואלמלא קול המונה של רומי נשמע קול גלגל חמה.	מירושלים ליריחו עשר פרסי.											כ:
שלוש קולות הולכין מסוף העולם ועד סופו, ואלו הן: קול גלגל חמה, וקול המונה של רומי, וקול נשמה בשעה שיוצאה מן הגוף.	ואף על גב דהכא איכא חולשא והכא ליכא חולשא, והכא ימא והתם ליליא.											כ:
אף לידה	מפני מה אין קולו של אדם נשמע ביום כדרך שנשמע בלילה - מפני גלגל חמה שמנסר ברקיע כחרש המנסר בארוזים.											כ:
אף רידייא.	והאי חירגא דיומא לא שמיא, והיינו דקאמר נבוכדנצר (דניאל ד) וכל דיירי ארעא כלה חשיבין.											כ:
ובעו רבנן רחמי אנשמה בשעה שיוצאה מן הגוף, ובטלוח.	אלמלא גלגל חמה נשמע קול המונה של רומי, ואלמלא קול המונה של רומי נשמע קול גלגל חמה.											כ:
תניא כותיה דרבי שילא: [ת"ק]	שלוש קולות הולכין מסוף העולם ועד סופו, ואלו הן: קול גלגל חמה, וקול המונה של רומי, וקול נשמה בשעה שיוצאה מן הגוף.											כ:
רבי יאשיה: עד שישנה	אף לידה											כ:
יש אומרים: עד שישלש.	אף רידייא.											כ:
ובאיזה תרנגול אמרו - בתרנגול בינוני.	ובעו רבנן רחמי אנשמה בשעה שיוצאה מן הגוף, ובטלוח.											כ: